

Adopterad av en pojke

Jag är våldsamt glad, trots att
ingenting i världen hjälper helt.

Vad är dröm, vad är verklighet?

Jag sugs in i tunneln av kärlek,
jag dansar skrattar lycklig
gränslös, salig i själen,
för att lite senare gråta häftigt.

Det spelar ingen roll
om jag lever eller dör.

Jag är en turist i tillvaron,
ska inte stanna länge i livet.

Jag lever i exil på Jorden.

Världen är helt galen
och jag längtar hem.

Jag kramar en gammal ek
och den talar till mig om
långsamhet och tålamod,
men jag vill ha allting nu
och jag gillar att göra saker
snabbt och smidigt.

Jag rör mig som en katt
över stan, jag tänker som
en katt, spänstig glider
jag in och ut i affärerna.

I stadsparken idag när jag
satt på en parkbänk och läste
Bruno K Öijer, så kom det fram
en pojke ca 5 år gammal.

Vi såg på varandra och log.

Vill du följa med och leka
undrade han, nej jag har ont
i ryggen ljög jag.

Jag vill va med dig, sa pojken,
kan du va min pappa och vän?

Mamman kom och satte sig och
undrade om hennes son störde mig.

Nej sa jag, man umgås alldeles för

lite med barn. Pojken satt och tryckte
sig tätt intill mig, vad skulle jag säga?
Dom skulle hem och äta middag.
Vi ses kanske här en annan dag sa jag
till den fine lille gossen, då gav han mig
en underbar blick, ömsint och lite sorgset.
Vi kommer att ses igen sa jag till honom
och så gav jag honom en kram.
Min pappa bor i USA, sa han, med en
ny familj, han hör nästan aldrig av sig.
Kan du och jag vara vänner?
Ja, jag kommer hit andra dagar, sa jag,
nästa gång så tar jag med mig en fotboll.
Ja! Jag är Zlatan! Hans mamma skrattade
och jag också. Jag kände mig adopterad.
Katten i mig spann och jag var glad i hågen.
Om femtio år jag död, spridd för vinden,
men idag lever jag, jag älskar och är älskad.
För ett år sen var jag en hårmsmån från att
ta livet av mig, vad bra att jag inte lyckades.
Mamman och jag blev härligt kära i varandra,
och jag flyttade in hos dom, och så levde vi
lyckliga i alla dagar.